

אלמה האמריקאית מבקרת בסלון יופי ווינאי ב-1947. רוחות הרפאים של מחזריה לשעבר, גוסטאב קלימטאלכסנדר זמלינסקי ומקס בורקהארד נותנים לה טיפול קוסמטי. לילי לייזר, חברתה לשעבר, עושה לה טיפול מניקיור, והמשרת האישי שלה, אוגוסט הס, שר אחד משיריה - "המבין" - או איזה שיר טיפשי מאופרטה.

חדשות טלביזיה: זה עתה הגיעה מניו יורק אלמה מאהלר וורפל, אלמנתו של המשורר פראנץ וורפל, שהלך לעולמו ב-1945. אלמה מאהלר-וורפל נחתה בשדה התעופה טולן שליד ווינה. לפני נישואיה לפראנץ וורפל היא היתה נשואה למלחין גוסטאב מאהלר. אלמה וורפל היא בתו של צייר הנופים אמיל יעקב שינדלר. במשך שהותה בארה"ב ניתנה לה אזרחות אמריקאית. נציגים ממישרד החינוך וממועצת העיר נכחו בקבלת הפנים שנערכה לה.

לילי: באת לווינה רק לביקור?

אלמה: כן, וזה יהיה בלי ספק הביקור האחרון שלי בעיר הארורה הזאת.

לילי: למה? מה כל כך לא נעים לך פה?

אלמה: "לא נעים"? את מדברת בשפה מכובסת?

לילי: סליחה?

אוגוסט: הגברת מתכוונת שפה מחופשת. הגברת אלמה תמיד אהבה תחפושות חביבות.

אלמה: אוגוסט, אולי תשתוק! - הוא יצור נחמד מאוד, אוגוסט שלי, כמו שאת יכולה לראות, אבל הוא לא בדיוק המציא את הגלגל. אני חוששת שהוא גם לא היה מסוגל להמציא קיסם לשיניים. - כשאני אומרת שפה מכובסת אני מתכוונת מכובסת. אתה הבנת את זה, חיה חמודה שכמוך!?

אוגוסט: כן, מאדאם, כמובן.

אלמה: בוא הנה, אוגוסט. מכות בטוסיק! (אוגוסט מגיש לה את אחוריו. היא סוטרת לו על אחוריו.) איזה טוסיק קטן ומוצק יש לך! הו כן, הו כן! עכשיו בוא! תן לאלמה שלך נשיקה קטנה ומתוקה. (אוגוסט

מבצע) ילד טוב, אוגוסט! ואף פעם אל תפתח את הפה להגיד משהו, אם לא אומרים לך לעשות את זה! ברור לך?

אוגוסט: בטח, מאדאם.

אלמה: אסור היה לי לדרוך על אדמת אוסטריה הארורה הזאת כל כך מהר אחרי המלחמה. הביקור שלי בווינה היה אסון גמור. סיוט. הווילה המפורסמת שלי בגרינציג ספגה פגיעה של פצצה אמריקאית דוקא! שולחן הכתיבה היקר של גוסטאב, שאחר כך שימש את פרנצל, נהרס לגמרי. כל כתבי היד שלהם אבודים לנצח. עפר ואפר. שני ילדי הפלא שלי! ונוסף לכל אני צריכה לסבול שמאשימים אותי על כך שהתחתנתי עם שני יהודים. השלטונות האוסטריים האלה! שום דבר לא השתנה פה. הכול כל כך עצוב, כל כך נורא עצוב!

לילי: טוב שיש לך את החפץ הנחמד הזה לנחם אותך! איך אמרת קוראים לו? אוגוסט הסתום?

אלמה: הו לא, אוגוסט החמוד, אנחנו קוראים לו אוגוסט החמוד. למרות שאוגוסט הסתום היה יכול להתאים לו באותה מידה. (היא מתטפת את ראשו) אתה לא חושב ככה, אוגוסט? הוא לא היצור הכי נחמד עלי אדמות?

לילי: אני מקווה שאת לא מרשה לו לקשור אותך אליו לתמיד רק בגלל שהוא עלול להיות האוגוסט האחרון שעוד עומד לשרותך.

אלמה: "אוגוסט האחרון"...?

לילי: תמיד יש איזה אוגוסט אחרון. מה, לא ידעת? אבל למה שבגלל האוגוסט האחרון תוותר על כל הספטמברים, האוקטוברים, הנובמברים והדצמברים הפוטנציאליים שאולי עדיין מחכים לך?

אלמה: אני לא ממש מבינה אותך...

לילי: את חיבקת את אוגוסט כאילו הוא היה הגבר האחרון עלי אדמות. או שפתאום התחלת להאמין בנאמנות?

אלמה: טוב, אנחנו מתרגלים זה לזו, לא ככה, אוגוסט?

לילי: או שאולי העובדה שחפץ חדש מושך את תשומת ליבך לא מחייבת אותך לזרוק את הישן לזבל.

אלמה: יש בזה הגיון.

- לילי: יום אחד עוד תוכלי להשתמש בו, או אפילו לחשוק בו שוב.
אלמה: מי יודע... מי יודע...
- לילי: נשים שמתגאות בכך שכל חייהן היו נאמנות לגבר אחד, לא יכולות להיות מעוניינות באמת במיכלול האינטליגנציה הגברית, והן בבחינת מתות לגבי כל הגברים האחרים שהיו יכולים לעורר את רוחן.
אלמה: רגע אחד...
- לילי: נשים כאלה מתות הרבה לפני מותן הרשמי
אלמה: רגע, רגע... את מזכירה לי מישהי שהכרתי פעם, אבל מי זאת יכולה להיות?
- לילי: גם את מזכירה לי מישהי שהכרתי, אבל מי זאת יכלה להיות?
אלמה: אבל את חייבת לדעת מי אני!
לילי: מצטערת, אין לי שמץ מושג.
אלמה: כל אדם בווינה ידע מי אני, בזמנים ההם!
לילי: את יכולה לתת לי רמז?
- אלמה: כשהייתנכנסת לטרקלין מלא אנשים, כולם היו משתתקים. היתה משתררת דממת מוות. אנשים היו עוצרים את נשימתם. יכולת לשמוע סיכה שנפלה ארצה. כל האווירה בחדר היתה משתנה בבת אחת...! נו???
- לילי: מצטערת, אין לי התחלה של רעיון מי את.
קלימט: רק רגע! יש לי רעיון! איכפת לך, גברתי, אם אני אציץ מתחת לשימלה שלך?
אלמה: בבקשה! שרות עצמי!
(קלימט מסתכל מתחת לשימלתה של אלמה.)
- זמלינסקי: מה אתה עושה?
קלימט: (קורא בהפתעה) או אלוהים! אני לא מאמין!
זמלינסקי: מה העניין?
קלימט: תראה בעצמך!
זמלינסקי: (כנ"ל) או אלי שבשמיים! אלי שבשמיים!

קלימט: אתה רואה מה שאני ראיתי?

זמלינסקי: בטח!

בורקהארד: מה קורה, לכל הרוחות? מה אתם רואים?

ק+z: היא לא לובשת שום תחתונים!

בורקהארד: מה?! (גם הוא מציץ מתחת לשימלתה של אלמה) אמת! אמת!
זו היא! היא שבה בחזרה!

זמלינסקי: זו היא! זו היא!

קלימט: תראו את הסנטר שלה! האם זהו הסנטר המתנשא שגרם לכל
הגברים בווינה להזיל ריר? האם זה הפה שגרם לפיו של כל גבר בווינה
להרגיש רעב ולהתמלא תיאבון?

זמלינסקי: אלה השפתיים שלא יודע כמה פעמים נשקתי? איפה החמיקות
שלך עכשיו? איפה העיכוסים שהיית מעכסת? והשירים שלך? התפרצויות
העליצות שלך שהיו גורמות לכל המסובים לשולחן לשאוג ולגעות בצחוק
אדיר?

בורקהארד: מה קרה לעור שלה?

קלימט: הסירנה בעלת עיניי התכלת!

כולם: הסירנה בעלת עיניי התכלת!

אלמה: זה הוא! זה הוא! ידעתי! הוא שב בחזרה! נסיך הכתר של
אוסטריה! אני יכולה לראות אותו! עומד שם על ראש ההר. מסתכל עלי
בעיניים כלות! מיסכן שכמותו! נסיך הכתר המיסכן! גבר-ילד שלי! הוא
התאהב בי! אני יודעת! אני חשה בזה! הוא רוצה ילד ממני! אני יודעת! אני
מרגישה! - מהר, מהר, מהר גברת צעירה! הזדרזי! הזדרזי! השפתיים שלי!
השפתיים שלי! תצבעי לי אותם באדום! אדום כהה, אדום של דם! עשי
שהם ייראו כמו שהן היו פעם! ופודרה! פודרה! מהר! מהר! אל תהססו!
ואודם! שימו אודם על הלחיים שלי! יותר! יותר! אנחנו חייבים להשיב את
הנעורים שלי!

לילי: "נסיך הכתר של אוסטריה"?

אלמה: בוודאי! הוא רוצה להתחתן איתי!

לילי: הוא האדם היחידי שאת מזהה פה?

אלמה: הו לא! הוא הביא איתו את הפמליה שלו. את נגני החצר

והמנצח שלהם, המלחין הגדול אלבאן ברג. הוא הקדיש לי את "וויצק" שלו.

לילי: מה את שחה! הוא באמת הקדיש לך את הוויצק שלו?

אלמה: כן! אני נתתי לו השראה. הייתי המוזה שלו.

לילי: ולמה את מספרת את כל זה דוקא לי, מכל האנשים?

אלמה: למה לא?

לילי: את לא מכירה אותי?

אלמה: הלנה! הלנה! אוגוסט! אתה יודע מי האישה הזאת?

אוגוסט: לא, מי היא?

אלמה: זאת הלנה ברג, מפגר שכמוך, בור שכמוך! אישתו של אלבאן! בתו הבלתי חוקית של הקייזר פראנץ יוזף! תשחווה לפנייה! נשק את ידה! היא היתה אחת החברות הטובות והחשובות שלי. הזמנתי אותה ואת אלבאן לבלות חופשות איתי ועם פראנצלבריביירה האיטלקי. שם הצגתי אותו לפני גרהארד האופטמן (היא מגלה את בורקהארד) גרהארד! הנה אתה! גרהארד בכבודו ובעצמו, בגופו וברוחו!

בורקהארד: אלמה... אני לא גרהארד... אני בורקהארד...

אלמה: כן, כן גרהארד! עכשיו אתה משחק את הביישן. אבל אז איבדת את השליטה העצמית, זוכר? קשה להאמין, מה? בנוכחות אישתו הוא אמר לי: "אלמה, בגילגול הבא אני אהיה שלך!" ואתם יודעים מה היא ענתה? "אל תדאג, גרהארד, אלמה לא תחכה לך. יהיו לה אלף מחזרים צעירים לפניך."

לילי: ריבוננו של עולם! את לא השתנית אפילו טיפה!

אלמה: מה זה? מה היא ממלמלת שם, אוגוסט?

לילי: איך אדם יכול להיות כל כך עיוור, כל כך חרש, כל כך מלא הבל? האישה הזאת תוציא אותי מדעתי! (לגברים) למה אתם לא אומרים משהו? איבדתם את הלשון? כשאתם עומדים מול האישה הזאת, אתם מאבדים את הביצים. תגידו לה מי אתם! - בסדר, אני אעשה את זה. אלמה! זה לא נסיך הכתר, זה לא אלבאן ברג, הוא לא גרהארד האופטמן ואני לא הלנה ברג, בתו הלא חוקית של הקייזר פראנץ יוזף!

אלמה: לא?

- לילי: לא.
- אלמה: אז מי את?
- לילי: אני היצור הטיפש שהיה מספיק מטומטם להשתמש בכסף שלו לממן את ההוצאה לאור של וויצק של אלבאן ברג.
- אלמה: ידעתי שהיה לך איזה עניין עם אלבאן.
- לילי: כן, היה לי. אלמלא הכסף שלי, הוא לא היה יכול להקדיש לך את האופרה שלו.
- אלמה: הו, באמת?
- לילי: כן! למרות ששכחת להזכיר את זה בחבילת השקרים המיפלצתית שקראת לה האוטוביוגרפיה שלך.
- אלמה: אוגוסט! מה היא ממלמלת?
- לילי: אני לא ממלמלת, אלמה. אני אומרת לך את האמת. פעם אחת ולתמיד. את כל האמת בפרצוף שלך. את חושבת שאת יכולה לרמות את כל העולם לתמיד? את לא יכולה! את יכולה רק לרמות את עצמך. (מדפדפת באוטוביוגרפיה של אלמה) מר איקס המיסתורי ההוא שפגשת בטובלבאד... באמת חשבת שהעולם לא יגלה מי זה היה? פרה מטומטמת שכמוך! זה היה ואלטר גרופיוס!
- אלמה: מה את שחה!
- לילי: הוא לא רק שמר את המיכתבים שלך, מלאים עם כל הפגישות החשאיות שלכם כשמאהלר עדיין היה בחיים. הוא שמר גם העתקים של המיכתבים שלו, שאת התאמצת לצנזר בניתוח הקוסמטי שעשית באוטוביוגרפיה שלך.
- אלמה: איזה שעמום! תמיד אמרתי שואלטר היה יבש כמו קרש.
- לילי: עכשיו כל האמת יצאה לאור. ואני אוסיף עוד כמה פרטים בקשר ליחסים העקומים שלך עם קוקושקה, והתככים הפאתטיים שלך עם ורפל...
- אלמה: רגע אחד, רגע אחד! איך את בכלל יכולה לדעת את כל זה? את היית בקושי ילדה בימים המפוארים ההם. את עדיין פרגית צעירה.
- לילי: לא, אלמה. אני כמעט בגילך.
- אלמה: אלוהים אדירים! מי את לעזאזל?

לילי: אני לילי.
אלמה: לילי?
לילי: כן. לילי לייזר.
אלמה: אבל זה לא יכול להיות...!
לילי: זאת האמת, אלמה. זאת האמת. אני לילי לייזר, שהעריצה אותך כמו את אלוהים. שלקחה אותך לפאריס כשברחת מקוקושוקה, שליוותה אותך לברלין כשהחלטת לצוד ברישתך את גרופיוס. אני לילי לייזר שהיתה מאוהבת בך עד ייאוש, שהיתה מוכנה לשפוך את כל הכסף שלה כדי לממן את השגעונות שלך.
אלמה: או לילי! לילי! לילי! לילי! כמה אני שמחה לראות אותך! את נראית נפלא! איך שמרת על העור שלך כל כך יפה?
לילי: לא שמרתי על העור שלי, אלא על הנשמה שלי.
אלמה: הו, באמת? איך הצלחת לעשות את הפלא הזה?
לילי: זה פשוט מאוד. פשוט לא נתתי לה להפוך להר של אשפה שכל גאונצ'יק חולף יכול היה לפרוק עליו את הזבל שלו. וגם לא הסכמתי להפוך את הבטן שלי לבית-שימוש של גברים, ולמיכל לשפיכת זרע בשביל כל גאון או חצי גאון מזויין שנתקל בי.
אלמה: אני מלאה זרע. אני מלאה זרע! ואני גאה בזה. אני מלאה זרע עד הראש שלי. המוח שלי צף בים של זירמה! זה מטפטף מהאוזניים שלי, מהנחיריים שלי, זה מבצבץ מכל הנקבוביות בעור שלי. בכל פעם שאני מקנחת את האף, עשרת אלפים גאונים זעירים נוחתים בממחטה שלי. את רוצה ללקק את זה? את רוצה לבלוע את זה? כן! אני גסה, אני יודעת. גסה וחמגעילה. אבל לא הייתי מחליפה את החיים שלי בשלך. לא בעד כל הון שבעולם! בתולה לסבית מיובשת ומאובנת! שממה עגומה. אוסף מטופש של קרומים שחונים וצפודים. תתלי עליו שלט: "בית-שימוש לנשים. להשתנה בלבד." יצורה מיסכנה שכמותך! מה את רוצה ממני, המממ? מה את רוצה?! אני חייתי חיים מלאים. אכלתי ושתיתי ועשיתי אהבה עד שלא יכולתי יותר. ועכשיו יצאתי לדרכי--! יצאתי לדרכי אל הנצח. אני אהיה ארוחה שמנה לתולעים. קחו ותאכלו, זה הגוף שלי, שאני נותנת לכם. הם ינברו בתוך הגופה שלי, מבפנים הם ירחשו בתוכי, והם יאכלו ויזללו אותי. ואני מקווה שלא תהיה ביניהם אף תולעת נקיבה. אני מקווה שכולם יהיו

תולעים זכרים עבים ומלאים ומוצקים. הם יחדרו לכל החורים שלי, והם יחליקו ויזרמו בתוכי, וינשכו וידגדגו אותי, ויקרעו ויפוררו אותי עד שאשאג מכאב ואתפקע מצחוק! וזה יהיה ניפלא! "הו אלוהים! הו אלוהים אדירים! אני גומרת! אני גומרת! אלוהים! אני גומרת!" ואלוהים ילחש: "כן, אלמה! הנה זה בא! הנה זה בא! אני אוהב אותך! אני אוהב אותך, אלמה! את גאוות הבריאה!" "כן, אבא, אני יודעת! תמיד ידעתי! שפוך עלי מלכותך, עשה בי כרצונך!" - "אלמה! אלמה! תמיד קנאתי בכל הגברים שלך, אבל עכשיו את שלי! שלי! רק שלי, בתי! את שלי לנצח!" - "כן, אבי! מעתה ועד עולם, אבי! אל תעמידני בנסיון, וגאל אותי מחטא ורשע! מלכותי אינני בארץ! אבי, למה שבקתני?! אבא! אבא, סלח להם כי הם לא יודעים את אשר הם עושים! הם לא יודעים את אשר הם עושים! - מה קורה פה?! מה זה?

אווגוסט: זו לוויה, גברתי, לוויה.

אלמה: הלוויה שלי. זו הלוויה שלי!...

(נושאי הארון באים עם לפידים בידיהם. אלמה צועדת אחרי ארונה, מוקפת בנושאי לפידים.)